

Ясно е действието на звукоподражателнитѣ „тракъ-чукъ“ и пр.; не по-малко силенъ е ефектътъ на слуховата картина, що се създава отъ другитѣ два стиха съ глаголитѣ „дѣха, пѣха и приглася“, въ които сякашъ чуваме самото духало (особено въ това тѣха, което се повтаря).

— Жжинъ! Чука-трака...

— Тамъ-самъ! Зънъ-вънъ... бива-бива...

Кали-кали-Калиопа!

Наковалнята звънлива,
присмѣхулка върла хлопа.

— Зънъ-вънъ, трака-мракъ!

Какво живо предаване музиката на наковалнята и чуковетѣ и то не само въ подражателнитѣ звукове, но и въ другитѣ словесни съчетания! Колко много действува напр. изразътъ „Наковалнята звънлива, присмѣхулка върла хлопа“ — сякашъ чуваме звъntenето ѝ и хлопането ѝ.

Изобщо, Яворовъ е недостижимъ въ израза на слухови впечатления. Дори въ стихове като: „Чукъ извива юначина, бий метала разкалени, кждравъ лихъ потокъ се пѣни, блѣска се отъ брѣгъ на брѣгъ;... Но потока съ ядъ го тласка, докато да го отбий и др. сякашъ долавяме слухово буйното действие, изразено въ тѣхъ.

Спрѣхме се преди всичко на ритмично-мелодичнитѣ особености на поемата, понеже тѣ сж господствуващи — опредѣлятъ специфичната ѝ атмосфера. Тя носи, обаче, и всички други типични качества на по-нанататъшното Яворово творчество. Съдържанието на поемата е въ лиричнитѣ емоции — образитѣ сж само загатнати. Тѣ иматъ условно значение —